

Nr 160.

Av herr **Lindman m. fl.**, *angående beskattningen av äkta makar och om hänsynstagande vid beskattningen till försörjning av hemmavarande barn.*

Under de senaste årtiondena hava ofta påtalats de olägenheter i olika avseenden, som äro en följd av vår skattelagstiftnings bestämmelser om familjebeskattningen. Äkta makar, som vardera hava inkomst, bliva vanligen hårdare beskattade än de skulle blivit, om de varit ogifta. Det har upprepade gånger från auktoritativt håll — i offentliga utredningar samt i statsrådet och riksdagen — erkänts, att behov förefinnes att undanröja denna sedan gammalt bestående oegentlighet, utan att dock hittills något effektivt medel härför blivit utfunnet. För stora kategorier av skattebetalarna framstår det även såsom tydligt, att alltför liten skillnad i beskattningsavseende göres mellan barnlösa och barnrika familjer. Över huvud torde den uppfattningen vara mycket allmän, att en alltför stor skatteböroda vilar å familjeförsörjarna. Dessa frågor stora betydelse och alltmera framträdande aktualitet ha manat oss att ånyo bringa dem på dagordningen. Detta har synts oss desto lämpligare, som numera en ny stor utredning av kommunal-skattefrågan föranstaltats.

Berörda spørsmåls förhistoria och innebörd har gång efter annan blivit mer eller mindre utförligt belyst i offentliga handlingar. I 1920 års kommunal-skatteproposition (prop. 191 sid. 560 ff.) och 1921 års kommunal-skattekommittés betänkande (sid. 180 ff. och 434 ff.) finnas intagna mera utförliga historiker i ärendet. Det torde dock, för att belysa vilka vägar man hittills tänkt sig för frågornas lösning, vara på sin plats att här bringa i erinran det viktigaste av vad hittills i ämnet förekommit.

Aterblick.

1910 års skattelagstiftning tog i stort sett ingen hänsyn till de skattskyldigas familjeförhållanden. Den gifte och den ogifte, den barnrike och den barnlöse beskattades i huvudsak lika. De vid bevillningstaxeringen för vissa inkomster gällande bevillningsfria avdragen kunde visserligen något ökas vid en större försörjningsplikt, men den differentiering, som sålunda kom till stånd, var av mycket ringa räckvidd. Äkta makars inkomster sammanlades, och skattefria avdrag och progressiva skalor tillämpades å det sammanlagda beloppet.

I en riksdagsskrivelse år 1911 begärdes utredning till vinnande av änd-

ring i detta förhållande. Särskilt påtalades här bestämmelserna om äkta makars beskattning och det förhållandet, att den vid äktenskaps ingående ofta inträdande skatteökningen kunde befaras ogynnsamt inverka på äktenskapsfrekvensen. Såsom möjliga utvägar att härutinnan ernå förbättring pekades på möjligheten att dels sänka avdraget för existensminimum för ogift person och höja detsamma för sammanlevande äkta makar, dels på lägre inkomststadium vid bedömning av äkta makars skatteförmåga taga större hänsyn än då gällande skattelagstiftning till det antal barn, vederbörande hade att försörja.

Några nämnvärda spår i de närmast följande årens lagstiftning efterlämnade ej denna riksdagsskrivelse, men frågan om familjebeskattningen kom att behandlas i de skatteutredningar, som offentliggjordes år 1917 och de påföljande åren. Olika uppslag ifrågasattes här för att komma till rätta med de oegentligheter, man ansåg föreligga. Detta utredningsarbete resulterade i 1919 års reform i fråga om statsbeskattningen med skattefria avdrag för dels ensam person, dels hustru och dels hemmavarande barn, de sistnämnda avdragen dock väsentligt lägre än det för ensam person gällande grundavdraget och ej såsom detta olika för olika dyrortsgrupper. Genom 1920 års kommunalskatteprovisorium överfördes de för statsbeskattningen sålunda antagna principerna att gälla för den kommunala beskattningen, ehuru avdragen här blevo väsentligt lägre än vid statsbeskattningen. Sammanläggningen av äkta makars inkomster bibehölls vid både den statliga och den kommunala beskattningen. Emellertid beslöts år 1919 även, att gift kvinna, som vore av förvärvsverksamhet i avsevärd grad förhindrad att ägna sig åt hemmets skötsel, ägde att från sin inkomst av dylik verksamhet avdraga kostnaden för nödigt biträde i hemmet med högst 400 kronor. Detta ändrades år 1920 såtillvida, att av berörda avdrag 200 kronor skulle åtnjutas från hustruns arbetsinkomst oberoende av kostnaden för biträde i hemmet.

Det torde vara på sin plats att här erinra om ett uppslag av de s. k. inkomstskattesakkunniga, framkommet år 1918, av innebörd, att sammanlevande ogifta personer skulle i vissa fall behandlas såsom äkta makar. Detta uppslag rönt emellertid mycken kritik och ledde ej till lagstiftningsåtgärder. En kort livslängd upplevde däremot en lagstiftning av innebörd, att familjeförsörjare skulle i regel skatta även för hemmavarande, ej själva skattskyldiga barns inkomst.

Utredningsarbetet på den direkta beskattningsens område fortsattes emellertid, och frågan om familjebeskattningen behandlades särskilt i 1921 års kommunalskattekommittés år 1924 avgivna betänkande. Här ifrågasattes ändrade avdrag för hustru och barn. Principen om äkta makars gemensamma beskattning bibehölls. Det föreslogs, att det 200-kronorsavdrag, som avsåg kostnad för nödigt biträde i hemmet, skulle borttagas.

Vid 1925 års riksdag vände sig tvenne motioner emot det förhållandet,

att två gifta personer beskattades högre än två ogifta personer med samma inkomster. I den ena motionen yrkades uttryckligen utredning i syfte att makarna skulle taxeras och beskattas var för sig. Bevillningsutskottet hänvisade i sitt över motionerna angivna betänkande till det förhållandet, att förslag rörande en skattereform snart kunde väntas. Då utskottet tillika hyste den förvissningen, att Kungl. Maj:t även utan direkt framställning komme att beakta de i motionerna framhållna synpunkterna, avstyrktes bifall till desamma. Riksdagen avskog också motionerna.

Såväl frågan om äkta makars beskattning som frågan om barnavdragen voro även föremål för uppmärksamhet i 1927 års kommunalskatteproposition. Det här framlagda förslaget sökte närma det skattefria avdraget för enskild person och avdraget för hustru — därmed likställdes avdraget för första barnet — till varandra utan att dock taga steget fullt ut och göra avdragen lika stora. Föredragande departementschefen framhöll, att isynnerhet det första barnets födelse ofta försvårade en familjs försörjningsmöjligheter, i regel mer än giftermål och de övriga barnens födelse. Departementschefen hade därför varit betänkt på att föreslå större avdrag för första barnet än för hustru och de följande barnen. Ett särskilt skäl att medgiva ett jämförelsevis stort avdrag även för hustrun låge emellertid i det ofta och, såvitt departementschefen kunde finna, ej utan fog överklagade förhållandet, att äkta makar komme i en i beskattningsavseende sämre ställning än de, som levde tillsammans utan äktenskap, och att den fria sammanlevnaden därigenom på visst sätt uppmuntrades. Åtminstone för det dåvarande syntes någon annan lämplig utväg att i någon mån neutralisera detta missförhållande knappast stå till buds än att medgiva ett jämförelsevis stort skattefritt avdrag för hustru.

1927 års kommunalskatteutskott, som i huvudsak tillstyrkte bifall till propositionen, avvek från denna beträffande de skattefria avdragen och anslöt sig närmare till äldre regler. Dock föreslogs nu, att ej blott grundavdraget utan även avdrag för hustru och barn skulle göras olika för olika ortsgrupper.

De principer, som kommit till uttryck hos 1927 års kommunalskatteutskott, gå igen i nu gällande lagstiftning, såsom denna formulerades vid 1928 års riksdag. Denna avskaffade även 200-kronorsavdraget från hustrus arbetsinkomst för kostnad för biträde i hemmet.

Vi skola tillåta oss att i det följande såsom särskilda frågekomplex behandla dels spørsmålet om äkta makars beskattning, dels frågan om beskattningens differentiering med hänsyn till barnens antal.

Till belysning av frågan om beskattning av äkta makar må anföras följande exempel på tillämpning av gällande skattebestämmelser härom. Det förutsättes, att vederbörande bor i ortsgrupp V och att den allmänna kommunalskatten utgör 8 procent, samt räknas med följande tre alternativ: *Äkta makars beskattning.*

	Mannens inkomst.	Kvinnans inkomst.
I	2,000 kronor	1,000 kronor
II	6,000 »	2,000 »
III	20,000 »	5,000 »

I samtliga fall antages, att minst 200 kronor av kvinnans inkomst utgör arbetsinkomst, varför skattefrihet åtnjutes, om kvinnan är gift, men ej om hon är ogift.

	Till komm. ink.-skatt besk.-bart belopp	Till statl. ink.- o. förm.-skatt besk.-bart belopp	Allm. komm.-skatt	Statl. ink.- o. förm.-skatt (145 % av grundbeloppet)	Komm. progr.-skatt och utjämn.-skatt (grundbelopp)	Summa
I. Mannen } ogifta ...	1,250	500	100	21:75	0:00	141:75
Kvinnan } ogifta ...	250	0	20	0:00	0:00	
Mannen } gifta ...	1,750	700	140	30:45	0:00	170:45
Kvinnan } gifta ...	1,750	700	140	30:45	0:00	
II. Mannen } ogifta ...	5,250	4,500	420	195:75	9:33	746:83
Kvinnan } ogifta ...	1,250	500	100	21:75	0:00	
Mannen } gifta ...	6,750	5,700	540	247:95	17:33	805:28
Kvinnan } gifta ...	6,750	5,700	540	247:95	17:33	
III. Mannen } ogifta ...	19,250	18,500	1,540	928:00	213:33	3,176:25
Kvinnan } ogifta ...	4,250	3,500	340	152:25	2:67	
Mannen } gifta ...	23,750	22,700	19,000	1,210:75	325:33	3,436:08
Kvinnan } gifta ...	23,750	22,700	19,000	1,210:75	325:33	

Olikheten i beskattning för de gifta och de ogifta hänför sig dels till de skattefria avdragen, dels till progressiviteten. De skattefria avdragen äro för såväl kommunal- som statsbeskattningen genomgående högre för två ogifta personer än för två gifta. Detta förhållande är (jämte den s. k. bankningsregeln) anledning till den skattedifferens å i det närmaste 30 kronor, som återfinnes i exempel I. I exempel II med en skatteskillnad för gifta och ogifta å omkring 60 kronor inverka dels avdragen, dels ock beträffande den kommunala progressivskatten och utjämningskatten det förhållandet, att dessa skatter inträda först vid 3,000 kronors beskattningsbart belopp, medan för den statliga inkomst- och förmögenhetsskatten skatteskalan, vilken fortfarande är proportionell till det beskattningsbara beloppet (så är fallet intill 10,000 kronor beskattningsbart belopp), ej inverkar. I exempel III åter inverka såväl, i mindre grad, olikheterna i skattefria avdrag, som, utom beträffande den kommunala inkomstskatten, progressiviteten, vilken uppenbarligen medför starkare belastning å ett totalt belopp, än om detta belopp vore uppdelat och skatten å de olika delarna sammanlades.

De anförda exemplen visa den ekonomiska betydelsen i beskattningsavseende, som äktenskaps ingående innebär. Denna betydelse kan, så länge fråga är allenast om verkningarna av de skattefria avdragen, synas absolut taget ej vara så stor. Relativt sett representerar dock ett årligt belopp av kanske 30 kronor eller mer för de små inkomsttagarna en betydande utgift. Det är emellertid ej blott detta förhållande som är av betydelse, utan även den omständigheten, att det för vederbörade framstår som orimligt, att äktenskapets ingående, vilket av samhället borde gynnas, i stället »straffas» med en ökning av skatten, en ökning vars storlek vederbörande i allmänhet ej exakt känner men som i alla fall gör honom ovilligt stämd emot äktenskap och utgör en bidragande orsak till obenägenheten att utbyta lösa förbindelser mot äktenskap. Denna allmänna inställning synes oss vara till stor skada, att man bör målmedvetet inrikta sig på att i beskattningsavseende hellre gynna än missgynna äktenskapen.

Berörda spørsmåls historia företer en rätt rikhaltig provkarta på uppslag att komma till rätta med detsamma. I stort sett har man inriktat sig på tre olika vägar, den ena och radikalaste att behandla äkta makar lika med ogifta personer, den andra att öka de skattefria avdragen för hustru och den tredje att behandla sammanlevande ogifta personer såsom gifta. Mellan dessa metoder finnas mellanformer, exempelvis Eisermans och von Wolckers på sin tid framlagda förslag att i fråga om progressiv beskattning tillämpa särskild, mildare skatteskala för gifta personer. Utvägar torde sålunda ej saknas att åvägabringa ett annat sakernas tillstånd än det nuvarande. Vi skola emellertid, för att bidra till att i någon mån föra frågan vidare, göra ett försök att ytterligare belysa densamma.

Anledningen till att avdraget för hustru är lägre än för ogift person torde närmast vara den, att levnadskostnaden för ett gift par anses vara mindre än för två ogifta personer. Detta kan vara fallet, men är det långt ifrån alltid. Bildandet av familj är ofta förenat med anskaffning av en något anspråksfullare bostad än vederbörande haft som ogifta. Anskaffning av bohag medför viss merkostnad, eventuellt genom avbetalning, och den besparing, som kan vinnas i hushållsutgifter, motväges ofta av andra utgifter. Men det är att märka, att frågeställningen ej är så enkel som den nu antydd. Valet gäller ofta ej, huruvida vederbörande skola bo åtskilda eller ingå äktenskap, utan huruvida vederbörande skola flytta tillsammans med eller utan ingående av äktenskap. Sker det sistnämnda, vinna kontrahenterna de eventuella ekonomiska fördelar, som kunna bli en omedelbar följd av sammanflyttningen, och bibehålla tillika den förmånligare ställningen i beskattningsavseende. Det anförda gör, att man synes kunna starkt ifrågasätta införandet av lika stora avdrag för hustru som för ogift person, även om detta för ett eller annat fall skulle betyda ett längre gående steg än som i och för sig kunde anses påkallat. Skattelagstiftningen måste ju i ett fall som detta räkna med en viss ojämnhet, och det förefaller oss lyckligare

om denna ojämnhet betyder någon fördel för äktenskapen än om den innebär en nackdel för desamma. Vi vilja uttryckligen betona, att en reform på denna punkt icke får betyda någon minskning av beskattningsunderlaget för statlig och kommunal beskattning; det åstundade resultatet bör vinnas genom jämkning uppåt och nedåt av olika slags avdrag. Vid avdragens bestämmande bör givetvis hänsyn tagas även till barnavdragens storlek, varom mera nedan.

Det har i det föregående framhållits, att ej blott de skattefria avdragens utformning utan även skatteskalans progressivitet har den verkan att missgynna de gifta i förhållande till de ogifta. Denna progressivitet gör sig dock ej nämnvärt gällande förrän vid något högre inkomster. Den kommunala inkomstskatten samt landstings- och vägs-katten å inkomst äro genomgående proportionella till den beskattningsbara inkomsten, och den statliga inkomst- och förmögenhetsskatten är proportionell till det till dylik skatt beskattningsbara beloppet intill en gräns för detta av 10,000 kronor. Den kommunala progressivskatten och utjämningskatten börja utgå vid ett till statlig inkomst- och förmögenhetsskatt beskattningsbart belopp av 3,000 kronor, vilket i realiteten betyder skattefria avdrag, som med 3,000 kronor överstiga statsavdragen. Betraktas saken på detta sätt, begynner progressiviteten här först vid ett beskattningsbart belopp av 9,000 kronor. Sistnämnda skatter äro emellertid i ifrågavarande inkomstlägen så jämförelsevis obetydliga, att man med fog synes kunna göra gällande, att progressiviteten ej äger nämnvärd betydelse för de grupper inkomsttagare, vilka kunna tänkas avhållas från äktenskaps ingående genom beskattningen. Ur nu nämnda synpunkter skulle sålunda en utjämning av avdragen vara tillfyllest för att undanröja gällande missförhållanden.

Uppfattningen att beskattningen av äkta makar är egendomlig och obillig förefinnas emellertid ingalunda blott hos grupperna av små inkomsttagare. Den ökade beskattning, som följer med äktenskaps ingående, väcker tvivelsutan förvåning och undran även hos andra klasser av medborgare. Där progressionen verkar, kan stundom merbelastningen av skatt bliva mycket betydande. De skäl, som plägat anföras emot att behandla äkta makar såsom skilda skattskyldiga, kunna alltså icke fränkännas berättigande. Det är svårt att finna något bärande skäl, varför en familj med viss inkomst skulle behandlas annorlunda, om inkomsten är allenast den ene makens än om den är båda makarnas. Det synes i själva verket böra eftersträvas, att dessa båda familjer, om möjligt, behandlas lika. Det är, med andra ord, båda familjernas ställning till de ogifta, som särskilt bör tagas i betraktande.

Det skattefria avdraget för hustrun är till just för att åstadkomma en dylik avvägning. Klarast framstår detta förhållande, om man tänker på det fall, där allenast mannen är familjeförsörjare. Här åtnjutes hela hustruavdraget från mannens inkomst just därför, att hans skatteförmåga anses

sämre än den ogifte mannens. Följden av hustruavdraget är en skattelättnad på vanligen högst några tiotal kronor — avdraget utgör ju (efter bankning) vid statsbeskattningen högst 600 och vid kommunalbeskattningen högst 300 kronor. Med hänsyn till progressiviteten verkar detta avdrag något kraftigare för stora inkomstagare än för små. Det låter nu säga sig, att berörda skatteskillnad mellan gifta och ogifta — det förutsättes alltså, att blott mannen har inkomst — för åtskilliga fall kan vara tillräcklig vid låga inkomster. Men det är lika uppenbart, att vid inkomster, som gå upp till tiotusental kronor och för vilka skatten kanske uppgår till några tusental kronor, en skatteskillnad på några tiotal kronor är för liten. Det finnes dock en nära till hands liggande utväg att åstadkomma en lämpligare avvägning, vilken åtminstone beträffande de progressiva skatterna kan genomföras utan rubbning av den inbördes proportionen mellan stora och små inkomstagare, nämligen att göra hustruavdraget proportionellt till inkomsten men liksom nu med visst minsta, möjligen även visst högsta belopp. Detta avdrag kunde ju bestämmas till exempelvis en tiondel eller annan bråkdel av inkomsten, varigenom erhöles en effektiv differentiering mellan gifta och ogifta. Om man så vill, kan progressivskalan så omläggas, att för de gifta och ogifta tillsammans i visst inkomstläge skatten blir exakt densamma som förut. Resultatet blir då endast en viss förskjutning från de gifta över på de ogifta i visst inkomstläge, och det synes vara just detta man bör eftersträva. Med hänsyn till den allmänna kommunalskattens karaktär av repartitionsskatt ligger frågan annorlunda till för denna skatt, men, om blott differentieringen göres tillräcklig för statskatten, så kan måhända den proportionella kommunalskatten lämnas i dylikt avseende orörd.

De synpunkter, som här ovan anlagts på frågan om äkta makars beskattning, äga i avsevärd grad tillämpning även å de barnlösa och de barnrika familjernas ställning i förhållande till varandra i beskattningshänseende. Man står visserligen här ej inför det läget, att skatten är högre för dem som ha barn än för dem som inga barn hava. Barnavdragen medföra alltid någon minskning av de beskattningsbara beloppen och därmed av skatten. Men man kan, synes det oss, med fog ifrågasätta, om skillnaden är tillräcklig. Denna fråga får särskild betydelse, om den betraktas i samband med det befolkningspolitiska spörsmål, som i vårt land under de senaste årtiondena fått allt större aktualitet. De starkt sjunkande nativitetssiffrorna giva detta problem en allvarlig tyngd. Ett helt komplex av etiska, sociala och ekonomiska frågor måste beaktas vid behandlingen av detta problem, och vi bortse ingalunda från, att sannolikt tyngdpunkten i detta ligger på ett område, som icke kan direkt nås av statliga åtgärder och reformer. Men det synes oss å andra sidan vara uppenbart, att uraktlåtenhet från samhällets sida att vidtaga åtgärder i syfte att lätta de barnrika familjernas ofta

Barnavdrag.

stora svårigheter kan vara en bidragande orsak till minskningen av nativiteten. Det är hög tid, att vi övergiva den negativa eller indifferentia hållning, som på detta område varit utmärkande för svensk befolkningspolitik, och i stället söka att genom positiva åtgärder främja familjebildning och lätta de barnrika familjernas börda i beskattningshänseende. Att skattepolitiken icke saknar betydelse i detta hänseende, torde vara uppenbart, och i vår skattelagstiftning har också viss hänsyn tagits till dessa synpunkter, ehuru icke i den utsträckning som synes oss vara önskvärdt. Det är tänkbart, att för de minsta inkomsttagarna i de billigare ortsgrupperna de nuvarande avdragen, åtminstone om barnen äro många, verkligen åstadkomma en skattedifferentiering, som svarar mot skillnaden i skatteförmåga. Men för de dyraste ortsgrupperna torde den nuvarande differentieringen icke vara tillräcklig ens för de små inkomsttagarna, och under alla förhållanden är den uppenbarligen otillräcklig för familjeförsörjare med något större inkomster, vilka kunna hänföras till den egentliga medelklassen, vars kulturbärande betydelse gör den i lika hög grad förtjänt av samhällets intresse och omvårdnad som någon annan samhällsklass. Nativitetsspörsmålet torde för denna klass vara särskilt brännande. Det synes oss vara uppenbart, att en effektiv skattelindring för barnrika familjer skulle få en stor reell betydelse särskilt för denna klass, samtidigt som en dylik åtgärd skulle för alla, vare sig stora eller små, inkomsttagare framstå såsom en rättvis åtgärd från samhällets sida och därigenom få en icke oväsentlig psykologisk effekt.

Vid övervägande av olika möjligheter att åstadkomma en sådan skattelindring synes oss den utvägen, som ovan antytts beträffande äkta makars beskattning, nämligen de skattefria barnavdragens bestämmande i viss proportion till inkomsten åtminstone vid den progressiva beskattningen, ligga nära till hands. Därvid förutsättes givetvis, att en lämplig avvägning emellan stora och små inkomsttagare bibehålles, vilket här som i fråga om äkta makars beskattning kan ske genom jämkning av de progressiva skalorna. Vi avse sålunda icke någon minskning av beskattningsunderlaget genom den föreslagna reformen, vars ändamål kan vinnas genom en justering av avdragen.

Vi hava ej med det anförda velat uttala någon bestämd mening angående det sätt, varpå frågan om äkta makars beskattning och om hänsynstagandet till barnantalet böra lösas. Men vi ha velat visa att andra möjligheter stå till buds än de hittills närmast diskuterade, möjligheter, som enligt vår mening äro förtjänta av närmare undersökning. Och vi förmena, att diskussionen om dessa möjligheter också bekräftat, att ett verkligt reformbehov föreligger och i själva verket ökas i den mån, som de faktorer, vilka motverka familjebildningen, göra sig starkare gällande.

Det är väl icke möjligt att omedelbart få till stånd sådana lagändringar,

som kunna erfordras för förverkligandet av här angivna syftemål. För deras genomförande torde bl. a. erfordras mera utförliga ekonomiska kalkyler. Ett utredningsarbete i frågan synes emellertid med största fördel kunna verkställas i samband med den igångsatta nya utredningen av kommunalskattefrågan. Vi anse därför, att riksdagen bör genom en skrivelse till Konungen understryka, att frågan om familjebeskattningen icke kan anses hava vunnit en tillfredsställande lösning utan bör ånyo prövas från här angivna utgångspunkter.

Vi hemställa följaktligen,

att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t begära, att Kungl. Maj:t ville, med beaktande av de synpunkter, som i denna motion framlagts, i samband med pågående utredningar på beskattningsväsendets område föranstalta en ingående utredning rörande frågorna om äkta makars beskattning och om hänsynstagande vid beskattningen till försörjning av hemmavarande barn och för riksdagen förlägga det förslag, som av utredningen må föranledas.

Stockholm den 21 januari 1931.

Arvid Lindman.

Per Pehrsson.

*P. Nilsson,
Bonarp.*

Erik W. Ljung.

Nils Nilsson.

Otto Järte.

*Gustaf Olson,
Torsby.*

Erik Nylander.

Birger Christenson.

Ivar Anderson.

Erik Nordkvist.

Joh. G. Svensson.

Adolf Wallerius.

Per Rudén.

Edvard Lithander.

Fabian Lilliecreutz.

Arne Forssell.

*Nils V. Sandström
i Nyland.*

*R. Lundquist
i Rotebro.*

S. P. Hollertz.

Bertha Wellin.

*C. O. Johanson,
Huskvarna.*

Gunnar Persson.

Karl Wirsell.

Carl Arv. Anderson.

Nils Holmström.

Edvin Leffler.

Thore Alströmer.

Sten Waldem.

Martin Skoglund.

Gust. Svedman.

Erik Laurén.

Emanuel Björck.

H. Lundström.

Bj. Holmgren.

Linus Andersson.

Axel Wachtmeister.

Erik Nygren.

Otto Holmdahl.

Helmer Schött.

P. S. Hedlund.

Nils Winkler.

Lennart Johansson.

Rikard Olsson.

Harry Weibull.

Sven Persson.

*Karl Magnusson,
Skövde.*

Nils Månsson.

Oscar N. Olsson.

Birger Petersson.

N. E. Nilsson.

Otto Johansson.

Fredrik Sandwall.

*Arthur Gustafson
i Kasenberg.*

*John Jönsson,
Bon.*

E. Eurén.

Erik Olson.

Nils Persson.

P. M. Olsson.